

tabt, for at faae det, og Lovforslaget handler jo kun om saadanne Ankere, som ere gaaede tabte. Det samme erede Medlem, som i Begyndelsen af sit Foredrag, forsaavidt jeg opfattede dette Foredrag rigtig, synes at indbrømme, at der kunde være nogen Grund til at gjøre en Forskjel i Reglerne for Blindankere og for Ankere, forsynede med Bøje, som i Slutningen af sit Foredrag til at omhandle det Spørgsmaal, hvorfor der egentlig overhovedet skal anvendes forskjellige Regler med Hensyn til Blindankere og Ankere forsynede med Bøje, og hvorpaa man i det Hele begrundet en saadan Forskjel. Den erede Justitsminister har allerede i sit sidste Foredrag været udførligt og efter min Mening tilfredsstillende paa dette Spørgsmaal, og det er derfor kun nogle ganske faa Bemærkninger, jeg skal knytte dertil. Sagen er jo den, at det er meget vanskeligt at at optage et blindt Anker end et med Bøje forsynet Anker. Man veed, hvor et Anker med Bøje ligger — det viser Bøjen —, men derimod skal et Anker, som er „blindt“, først findes, og det er den væsentligste Del af Arbejdet at finde Ankeret. Dette Arbejde er saa vanskeligt og fordrer saa særegne Redskaber og en saa særegen Øvelse, at det kun kan udføres — i det Mindste i Reglen — af Folk, der ere vant til at beskæftige sig dermed. Jeg skal saaledes anføre, at for nogle Aar tilbage mistede Korvetten Dagmar sit Anker her ude i Sundet. Nu skulle man dog to, naar man ser hen til den overordentlige store Arbeidskraft, som et Krigsskib har til sin Raadighed i Sammenligning med et Koffardiskib, at Dagmar med sit Mandstabs selv maatte have kunnet optage sit Anker; men dette var ikke Tilfældet. Det blev overdraget til Fiskere at tage Ankeret op, det vil naturligtvis sige at finde det, — det er Hovedsagen. — Det skete ogsaa, og Fiskerne bragte det her ind til Kjøbenhavn og sit deres Betaling derfor. Jeg tror ikke at burde opholde Thingets Tid for længe med at give en Beskrivelse af de Redskaber, man benytter til at finde de blinde Ankere; men jeg vil dog, for at de erede Medlemmer, der ikke maatte være fortrolige med disse Forhold, kunne gjøre sig en Forestilling derom, i Korthed antyde, at det væsentlig sker paa paa den Maade, at to Baade lægge sig i nogle Hundrede Favnes Afstand fra hinanden, og at der fra hver Baad med en Bøgt sendes et Loug ned paa Bunden, hvilke Louge igjen forsynes hvert med en lang Line, som Fiskerne kalde Oden, saaledes at naar Baadene komme fremad, idet de søge at holde sig i de en Gang valgte Afstande, slæber den lange Line langs Bunden, og bliver derved hengende i de Ring, den træffer paa. Men der udføres en ikke ringe Øvelse dels til at føre dette Redskab og dels til under Føringen at mærke, om det er en Sten eller et gammelt Stykke Brag, eller om det virkelig er et Anker, som Linen har fat i, og lader man sig flusse i

faa Henseende af en Sten eller et gammelt Stykke Brag eller, hvad det kan være, saa spiller man en Mængde Tid og Arbejde paa den værdiløse Gjenstand. Dette altsaa at søge at finde det blinde Anker er den allervæsentligste Del af Arbejdet ved dets Opfiskning, og heri ligger jo, at der er en væsentlig Forskjel i Reglerne for Opfiskning af de to Slags Ankere. En anden væsentlig Sag er jo den, at, som allerede den tidligere Lovgivning tilstrækkelig viser, er det et meget vigtigt Hensyn at holde befærdede Farvande hos os, navnlig Sundet, fri for at belembes med blinde Ankere. Motiverne til de tidligere Lovbud vise, at det i meget høi Grad har været Tilfældet her i Sundet, at det har været belembes med dem, og jeg kan tilføje, at jeg har havt Leilighed til at tale med en Mand, der har været paa Kontoret i et Handelshus i Helsingør, som er et af de allerældste der i Byen og har bestaaet i over 100 Aar. Denne Mand fortalte, at han erindrede, at den ældre Chef for dette Hus havde udtalt, at det var en sand Belsignelse, at Sundet ved disse Lovbud blev befriet for de blinde Ankere. Som den erede Justitsminister gjorde opmærksom paa, er Faren jo mindre den, at Skibe ligesvem kunne strande paa blinde Ankere, uagtet en saadan Fare ogsaa i Virkeligheden kan være tilstede. Jeg skal i saa Henseende nævne, at for nogle Aar siden var et saadant blindt Anker blevet liggende paa en Grund i Sundet, der hedder Dissen. Dette Anker var saa gammelt og slidt, at det ikke betalte sig for Fiskerne at tage det op, men det laa paa saa grundt Vand, at det var farligt for Skibsfarten, og Følgen blev, at det Offentlige betalte Fiskere for at tage det bort. Om altsaa Faren for at strande ikke netop er Hovedsagen, kan den dog være tilstede. Den anden Fare er derimod den, at disse blinde Ankere formere sig saa overordentlig stærkt, hvad den erede Minister ogsaa nævnte. Saa snart et Skib kaster Anker, og et saadant blindt Anker faar fat i det, bliver det næsten umuligt for Skibet selv at tage det, og det maa da lade sit Anker i Stikken. Det var netop Tilfældet med Korvetten Dagmar, at da den havde kastet Anker, fik dette fat paa et blindt Anker og gik derved tabt, og jeg vender tilbage til, at naar man ikke en Gang paa et Krigsskib med det Materiale og den Arbeidskraft, man der raader over, kan tage det blinde Anker op, saa gjælder dette sandelig saa meget mere om et Koffardiskib. Det er altsaa en Interesse, som det Offentlige har at varetage til Skibsfartens Lavn, at holde Farvande, navnlig de befærdede som Sundet, fri for blinde Ankere, der paa den Maade, jeg nævnte, ere meget farlige for Skibsfarten. Som jeg oplyste, maa det Offentlige enkelte Gange betale for at faae dem bort; men har man ordnet Forholdene saaledes, at det falder i Fiskernes Interesse at tage dem, saa opnaar man, at det sker, uden at det koster